

Scénář

Komentář namluvila Karolína Slaníková

Paní Ludmila Klaudová se narodila 18. 12. 1919 ve Veselí nad Moravou. Jako malé dítě vyrůstala s matkou, otcem a sestrou Marií. Matka ale bohužel přišla velmi brzy o život, když šla po kolejkách k sestřenici. Tato nešťastná událost se stala na Hatěckých mostech mezi Veselím a Moravským Pískem.

19:50-20:18

„Tam ju nějaký dareba přepadl, zadusil, znásilnil a udusil kapesníkama. No ale protože všichni doma mysleli, že je u té sestřenky, tak ju nikdo nehledal, no až potom jakýsi sedlák, že tam jel s koňama a ty koně nechtěli jet, tak on se tam šel podívat a tak ju tam našli.“

Děti se prozatím ujali prarodiče, protože ovdovělý tatínek, jakožto strojuvůdce, byl často na cestách. A tak se musel oženit. S novou ženou měl další dceru. Druhá maminka, jak jí paní Klaudová říkala, původem z Domanína, byla velice hodná a nedělala mezi dcerami rozdíly.

Po základní škole nastoupila do odborné školy pro ženská povolání. Potom na okrese zažádala o místo tzv. pěstounky v mateřské škole v Hroznové Lhotě.

15:09-15:39

„Měli jsme tam zábavu, kolikrát jsme zmoženého muže včeli na káře dom do Tasova, protože nebyl schopný dojet, dycky tá manželka mně potom povídá: Šak jste měli vidět, co dostal za vyučení, až jste odešli.(směje se) Takže tam byly všelijaké také zážitky. A ženy, keré chodily do pola, dřely tam třeba od rána do večera, ale do Sokola došly.“

Ve školce vydržela 15 let.

04:20-04:25

„To byly moje nejkrásnější chvíle mého života.“

Potom v Napajedlech ve Fatře pracovala jako šička. Poté působila ve Veselí nad Moravou jako ředitelka mateřské školy, kde ráda pracovala s dětmi až do svých 57 let. Později se k ní nastěhovala neteř s dvojčaty, a tak měla zase potěšení z dětí.

Odmalička je hrdou členkou Sokola, měla ráda turistické výlety. Ještě, když jí bylo osmdesát let, vylezla na horu Vesuv.

Další osudovou událostí života paní Klaudové byl požár jejího rodného domu.

00:45-01:27

„Že tady hrávaly v uličce děcka fotbal, moja sestra dycky brankařku dělala, tá Máňa, ale tady rozbily okénko, v té, jak se tomu říkalo, Věři, (oslovuje neteř), no v tom štítu bylo takové

kulaté okýnko a to rozbily tým balónem, enomže asi se to hned nezjistilo, tak se to nedalo spravit a tady jezdívala pára (parní vlak), a jak tá, jak to jiskřilo, tak tá jiskra se dostala tým okénkem na tu půdu a tam se to prostě chytlo a v momentě, že tož byl strašný vítr, tož v momentě to všechno lítalo po Padělkú (část Veselí, ulice Padělek) a po celém Veselí.“

Přestože děti zbožňovala, nikdy se nevdala a vlastní rodinu neměla.

05:25-05:34

(hovoří neteř Věra, cituje slova paní Klaudové) *„Proč seš tak vitální? Protože´s nebyla nikdy vdaná a to je vono, žádné děti, žádnéj mužskej, žádné starosti.“*

Svoji životní vitalitu vysvětluje v žertu právě těmito důvody. Zajímavostí je, že jedním z jejích nápadníků byl „jistý“ František Fajtl, pozdější stíhací eso anglické RAF za II. světové války.

Paní Klaudová je stále vitální, soběstačná, nepotřebuje brýle na čtení a neužívá žádné léky. Stále se raduje ze života a z úspěchů své širší rodiny.